

організмів (в Україні молоко ділиться на сорти і у 1—2 сортах в 1 мл може міститися 400—800 тис. одиниць соматичних клітин і не більше 3 млн мікроорганізмів); вміст антибіотиків у молоці зведений до мінімуму та ін.

У виробництві м'ясопродукції типовими порушеннями в Україні є: антисанітарія; невідповідність нормам утримання, годування та забою тварин; неякісні корма (можуть містити антибіотики) та відсутність належної перевірки кормів на окремих етапах їх виготовлення; неналежне зберігання продукції.

Держава має законодавчо й фінансово допомогти селянам виробляти продукцію європейської якості (наприклад, шляхом об'єднання їх у кооперативи на зразок тих, що існують в країнах ЄС).

Отже, Україна тільки виграє від угоди про асоціацію з ЄС.

Література

1. Асоціація з ЄС вимагає кращого захисту прав споживачів. (ІНФОГРАФІКА) від 9.10.2013 р. — [Електронний ресурс] — режим доступу — <http://texty.org.ua/mod/datavis/apps/ugoda>.

Присяник Н. В.,

аспірант,

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

МІСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО ЯК ОБ'ЄКТ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ

Економічна криза 2008 року мала значний вплив на життєдіяльність установ та організацій, що забезпечують надання послуг населенню міста та є складовою частиною його господарства. Цей вплив має негативні наслідки, які проявляються і сьогодні, незважаючи на комплекс заходів, ужитих державними органами влади з метою їх усунення. Тому в міському комплексі України виникла необхідність у постійній реалізації заходів антикризового управління міським господарством з метою уникнення негативних наслідків економічного занепаду та попередження таких явищ у майбутньому.

Головна особливість здійснення антикризового управління у сфері міського господарства полягає у його подвійному характері — таке управління слід проводити як на мікрорівні, тобто на рівні окремого підприємства, установи чи організації, що здійснюють свою діяльність у місті, так і комплексно на рівні міста, регіону та держави — тобто на макрорівні. Це пояснюється тим, що кризове явище, яке охоплює країну, регіон чи окреме місто, закономірно спричиняє кризу і на підприємствах, організаціях та установах, що входять до складу окремого міського господарства, і навпаки — криза в функціонуванні підприємств господарського комплексу може призвести до загального спаду економіки в країні. Саме тому антикризове управління у сфері міського господарства необхідно проводити комплексно — як на рівні окремих підприємств і галузей, так і на рівні національної економіки в цілому.

Антикризове управління у міському господарстві являє собою організоване спеціальне управління, в основу якого покладена сукупність специфічних управлінських рішень, що приймаються керівними органами установ та організацій, а також державними та місцевими органами влади в умовах ресурсних та часових обмежень, підвищеного ризику, фінансових, земельних та інших груп витрат міського господарства.

Варто зазначити, що до витрат міського господарства загалом відносяться фінансові, земельні, природні, виробничо-технічні, інноваційні, інформаційні та інвестиційні витрати, а також витрати робочої сили, витрати підприємницьких здібностей, інтелектуальні та державно-управлінські витрати. Ефективне управління наведеними групами витрат в умовах кризи безумовно сприятиме покращенню економічного та соціального розвитку господарства міста та його агломерації, а тому поступово призведе до економічного піднесення економіки регіону та країни в цілому.

Таким чином, головною метою антикризового управління міським господарством має бути відновлення кількісних і якісних показників ефективності використання його ресурсної бази з метою покращення життєдіяльності міського населення та соціально-економічного розвитку міського господарства. Визначення обсягу покращення кількісних та якісних показників, у порівнянні з попереднім періодом, дасть змогу оцінити ефективність здійснення антикризового управління.

Варто зазначити, що визначення оцінки ефективності антикризового управління витратами міського господарства є досить складною процедурою, оскільки носить суб'єктивний характер, а тому при її проведенні потрібно насамперед визначити два клю-

чових питання: по-перше, чи досягнута позитивна тенденція у зміні показників господарської діяльності підприємств та організацій приватного та державного секторів у місті за період проведення антикризового управління, у порівнянні з початковим періодом; по-друге, чи призвело проведення антикризового управління витратами до економнішого використання ресурсної бази міського господарства.

Відповідь на ці питання є підґрунтям для формулювання результативних показників ефективності антикризового управління, проведення економічного аналізу яких дасть змогу оцінити альтернативні антикризові пропозиції управління витратами міського господарства та зробити висновок щодо його проведення.

Загалом антикризове управління витратами міського господарства повинно проводитись з урахуванням двох головних умов: мінімізація витрат при тому ж об'ємі надання послуг населенню міста, що в передкризовому стані, та максимізація віддачі при даному рівні витрат. Зрозумілим стає те, що об'єктом антикризового управління мають стати всі групи витрат, однак на практиці таке трапляється рідко, оскільки витрачання зусиль, часу та коштів щодо регулювання однією групою витрат, призводить до зменшення затрачених тих же зусиль, часу та коштів для іншої групи. Наприклад, антикризове управління витратами робочої сили шляхом оптимізації чисельності працівників на господарюючих установах у місті потребує затрат коштів (одноразові виплати скороченим працівникам, виплати по безробіттю) і часу (період, протягом якого приймаються відповідні нормативно-правові акти, а також мінімальний проміжок часу, протягом якого працівники мають бути попереджені про можливе скорочення). При цьому скорочення витрат на заробітну плату не завжди призводить до виведення підприємства з кризи, оскільки скорочення кількості працівників може стати передумовою зниження продуктивності праці працівників, що залишилися, зменшення кількості випущеної продукції та наданих послуг, збільшення витрат на розширення механізації та автоматизації виробничих процесів. Разом з тим проведення ефективного комплексного управління витратами дало б змогу частково скоротити чисельність некваліфікованих працівників, окрему частину працівників направити на перекваліфікацію та навчання, модернізувати виробничо-технічні ресурси (машини та автоматизоване устаткування, що використовуються у виробничому процесі), підшукати дешевшу сировинну базу тощо.

Враховуючи вищенаведене, основними чинниками, які сприяють ефективному антикризовому управлінню міським господар-

ством, є: проведення якісного наукового та економічного аналізу кризової ситуації, яка виникла у міському господарстві; професіоналізм й спеціальна фахова підготовка керівних органів установ та організацій у міському господарстві, а також посадових осіб державних і місцевих органів влади; розробка комплексної стратегії антикризового управління витратами міського господарства; вміння розробляти та приймати ризиковані рішення, а також прогнозувати результати та наслідки їх впровадження; створення системи моніторингу кризових ситуацій, яка дала б змогу визначати ймовірність початку кризи, інформацію, необхідну для її своєчасного виявлення та розпізнавання, а також програмувати механізм дій щодо її уникнення.

Отже, антикризове управління міським господарством носить доволі специфічний характер, оскільки його метою є як відновлення життєдіяльності міста та його господарства в цілому, так і виведення із кризового стану підприємства, установи та організації, що надають послуги міському населенню. У зв'язку з цим, ефективне антикризове управління витратами міського господарства повинно проводитись комплексно, шляхом мінімізації витрат при тому ж об'ємі надання послуг населенню міста, що в передкризовому стані, та максимізація віддачі при даному рівні витрат.

Прудь П. В.,

аспірант,

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

НЕДЕРЖАВНЕ ПЕНСІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ: ПІДСУМКИ 10 РОКІВ ІСНУВАННЯ

Завданнями проведення пенсійної реформи, розпочатої ще у 2004 році, є запровадження багаторівневої пенсійної системи в Україні, її збалансування та стабільність, сприяння зростанню якості соціального захисту, надання можливості та гарантій громадянам забезпечити гідний рівень пенсії. Проте майже за 10 років пенсійної реформи в Україні не відбулося кардинальних змін, зокрема, невіршеними залишаються проблеми тінізації доходів